

Sygn. akt I UK 234/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z odwołania Z. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 9 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania Z. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. o emeryturę oddalił apelację odwołującego się.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy w sytuacji, w której pracownik zatrudniony na podstawie umowy o naukę zawodu wykazał w toku postępowania, że mimo zapisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz.U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226 ze zm.), faktycznie wykonywał pracę w warunkach szczególnych w pełnym wymiarze czasu pracy, zajęcia szkolne odbywając poza godzinami pracy, okresu tego nie należy zaliczyć

do łącznego stażu pracy w warunkach szczególnych? W ocenie odwołującego się skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna. Fakt, że obowiązujące w dacie wykonywania pracy przepisy w zakresie zatrudniania pracowników młodocianych uczących się zawodu nie były respektowane przez pracodawcę nie powinien mieć wpływu na ustalenie prawa do wcześniejszej emerytury wnioskodawcy w sytuacji, w której wykazał on, że mimo formalnego zatrudnienia w oparciu o umowę o naukę zawodu wykonywał obowiązki pracownika na równi z innymi pełnoletnimi pracownikami zatrudnionymi na podstawie umowy o pracę.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu

wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez odwołującego się kwestia nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane we wniosku zagadnienie prawne zostało sformułowane w oparciu o okoliczności niemieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń. Sądy obu instancji ustaliły bowiem, że wnioskodawca w okresie od 1 września 1966 r. do czerwca 1969 r. był uczniem w zawodzie ślusarza i nie pracował w pełnym wymiarze czasu pracy. Skarżący twierdzi, że pracował w warunkach

szkodliwych w pełnym wymiarze czasu pracy, a doksztalcał się po godzinach pracy. Powołuje się przy tym nie na ustalenia Sądu, lecz na zeznania świadków, nie podając jakie są to zeznania i nie wskazując żadnych konkretnych faktów i okoliczności. Przede wszystkim jednak w podstawach skargi kasacyjnej odwołujący się nie podnosi zarzutów naruszenia przepisów postępowania. W rezultacie, skarga opiera się na kwestionowaniu ustaleń faktycznych, bez podniesienia zarzutów naruszenia przepisów postępowania. W związku z tym zauważyć należy, że podnoszona przez wnioskodawcę kwestia prawna została wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 2009 r., II UK 334/08, niepubl.; z 20 stycznia 2011 r., II UK 169/10, niepubl.).

Z przedstawionych względów strona pozwana nie wykazała również, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.